

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 904 ³	Μετάστασις Ἰω. Θεολόγου (Ἰω. 19,25-27 & 21,24-25) Δευτέρα 26 Σεπτεμβρίου 2016 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Χριστὸς πάνω στὸ σταυρὸ

«Εἰσθήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ» (Ἰω. 19,25)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία γιορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴν ἐπέτειο μνήμη τῆς μεταστάσεως τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ εὐαγγελιστοῦ. **Ποιὸς εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης;** Εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου. Εἶνε ὁ μαθητὴς «ὃν ἠγάπα» ὁ Ἰησοῦς (Ἰω. 19,26) καὶ στὸν ὁποῖο, πάνω ἀπὸ τὸ σταυρὸ, ἐμπιστεύθηκε τὴν παναγία Μητέρα του. Ἐφθασε μέχρι ἑκατὸ ἐτῶν. Κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο στὴν Ἀσία. Ἐπὶ Δομετιανοῦ (93-96 μ.Χ.) ἐξωρίστηκε στὴν Πάτμο, ὅπου ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψη.

Ἐπειδὴ ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ποὺ στάθηκε κοντὰ στὸ Χριστὸ στὸ Γολγοθᾶ, **τὸ εὐαγγέλιο** ποὺ διαβάζεται σήμερα εἶνε μία περικοπὴ γιὰ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, στὶς ὁποῖες ἦταν παρὼν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Χριστὸς βρισκόταν πάνω στὸ σταυρὸ. Πονοῦσε ἀπὸ τὰ καρφία, ποὺ ἄνοιξαν πληγὲς στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια του. Πονοῦσε ἀπὸ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, ποὺ εἶχαν βάλει στὴν ἀχραντη κεφαλὴ του γιὰ νὰ τὸν ἐμπαΐξουν. Καθὼς οἱ στρατιῶτες στὸ πραιτώριο χτυποῦσαν μὲ τὸ καλάμι τὴν κεφαλὴ του, τὰ ἀγκάθια σὰν βελόνες τρυποῦσαν τὸ δέρμα καὶ ἄνοιγαν μικρὲς πληγές. Καὶ **τὸ αἷμα ἔτρεχε** καὶ κοκκίνιζε τὸ ἅγιό του πρόσωπο. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴ, ἀπὸ τὰ χέρια, ἀπὸ τὰ πόδια ἔβγαινε τὸ αἷμα καὶ σταλαγματιῆς - σταλαγματιῆς ἔπεφτε κάτω στὸ χῶμα.

Ὡ αὐτὲς οἱ σταλαγματιῆς τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ! Κανένας θησαυρὸς στὸν κόσμο, καμμιά ἀπὸ τὶς πιὸ πολύτιμες πέτρες δὲν ἀξίζει ὅσο ἀξίζει μιὰ σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ αὐτὸ τὸ αἷμα ἦταν αἷμα ἀθῶο, αἷμα ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἔκανε καμμιά

ἀπολύτως ἁμαρτία. Ἦταν αἷμα ποὺ χύθηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὅλων τῶν αἰώνων. Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πάθουμε ἐμεῖς γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, τὰ ἔπαθε ὁ Χριστὸς. Καὶ μὲ τὸ αἷμα του **ἐξώφλησε τὸ χρέος τῶν ἁμαρτιῶν μας**. Χωρὶς τὴ θυσία αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῆ συγχώρησι καὶ νὰ σωθῆ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸ διδάσκει ἡ ἀγία Γραφή. «**Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ...καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας**», κηρύττει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν πρώτη του ἐπιστολὴ (Α' Ἰω. 1,7).

Θὰ ἔπρεπε γιὰ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ μᾶς δίνει ὁ Χριστὸς νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς μας, γιὰτὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ποὺ μᾶς ἀξίζει ὄχι μιὰ κόλασις ἀλλὰ χίλιες κολάσεις, ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ τίμιό του αἷμα. Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη σου σ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς! **Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε!** ἄς τοῦ πῆ ὁ καθένας ὄχι μὲ τὰ χεῖλη ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά.

* * *

Μεγάλη Παρασκευὴ. Ὁ Χριστὸς πάνω στὸ σταυρὸ. Πονάει πολὺ, ἀγαπητοί μου. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ πονάει βλέποντας τὴν **κακία καὶ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων**.

Δὲν βλέπετε; Κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἔχουν μαζευτῆ ὅλοι οἱ ἐχθροὶ του, τὸν βρίζουν ἐλεεινά, τὸν φτύνουν καὶ χαίρονται ποὺ τὸν βλέπουν νὰ εἶνε ἔτσι πονεμένος καὶ βουτηγμένος μέσ' στὸ αἷμα. **Μόνος κ' ἔρημος εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς**, αὐτὸς ποὺ σκόρπισε παντοῦ τὴν καλωσύνη. Ποῦ εἶνε οἱ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ποὺ εὐεργέτησε; Ποῦ εἶνε οἱ λεπροὶ ποὺ καθάρισε; Ποῦ εἶνε οἱ τυφλοὶ ποὺ τοὺς ἔδωσε τὸ φῶς; Ποῦ εἶνε οἱ παράλυτοι ποὺ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους καὶ περπάτησαν; Ποῦ εἶνε ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἄκουγαν τὰ

λόγια του και θαύμαζαν τὰ ἔργα του; Ποῦ εἶνε οἱ μαθηταὶ του, πού τρία χρόνια τοὺς εἶχε κοντά του και δὲν ἔπαυε μέρα - νύχτα νὰ τοὺς διδάσκη και νὰ δείχνῃ σ' αὐτοὺς ἓνα παράδειγμα τέλειο, ἀψευγάδιαστο, ἐλεύθερο ἀπὸ κάθε κακία και ἐλάττωμα; Ἀλλοίμονο! ὁ ἓνας τὸν πρόδωσε, ὁ ἄλλος τὸν ἀρνήθηκε, οἱ ἄλλοι ἔφυγαν και κρύφτηκαν ἀπὸ τὸ φόβο. Μόνος κ' ἔρημος ὁ Χριστὸς στὸ μαρτύριό του.

Ἀλλὰ νὰ ἐνῶ κοντεύει νὰ σβῆσῃ ἡ ἐπίγεια ζωὴ του, βλέπει μέσα στὸν κόσμον αὐτὸ τῶν σκληρῶν και ἀχαρίστων ἀνθρώπων μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων πού τὰ μάτια τους εἶνε γεμᾶτα δάκρυα κ' οἱ καρδιές τους χτυποῦν και πονοῦν, γιατί πάσχουν κι αὐτοὶ μαζί του. Μικρὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πού κλαῖνε και συμπάσχουν. Ποιὰ εἶνε τὰ πρόσωπα αὐτά; Εἶνε οἱ μυροφόρες γυναῖκες. Εἶνε ἡ ἀγία του μητέρα, **ἡ Παναγία**.

Ἄχ πόσα ὑπέφερε γιὰ τὸ Χριστὸ ἡ Παναγία! Βρέφος ἦταν ἀκόμη ὁ Χριστὸς ὅταν νύχτα ξύπνησε ἡ Παναγία και τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της κ' ἔφυγε μακριά, πολὺ μακριά, γιατί ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος βασιλιάς, ὁ Ἡρώδης, ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὑπέφερε ἡ Παναγία ὅταν ἔβλεπε τοὺς ἄρχοντες, πού ἐξουσίαζαν τὸ λαό, νὰ τὸν μισοῦν και νὰ τὸν καταδιώκουν. Ὑπέφερε ὅταν ἔβλεπε ἓναν ἀχάριστο λαὸ νὰ μὴν αἰσθάνεται τίς εὐεργεσίες τοῦ Υἱοῦ της. Ὑπέφερε ὅταν ἔφταναν στ' αὐτιά της οἱ ἀπαίσιες φωνές τους «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21). Ὑπέφερε πολὺ ἡ Παναγία. Ἀλλὰ τώρα, πού στέκει κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ και βλέπει τὸ μονάκριβο παιδί της νὰ βασανίζεται τόσο σκληρὰ ἀπ' τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων, ποιὰ γλῶσσα μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὸν πόνο της; Μόνο ὅσες μητέρες εἶχαν παιδιὰ ἀγαπημένα, πού μπροστὰ στὰ μάτια τους τὰ σκότωσαν κακοῦργοι, μόνο αὐτὲς μποροῦν νὰ καταλάβουν τί αἰσθανόταν ἡ καρδιὰ τῆς Παναγίας τὴν ὥρα πού ἔβλεπε τὸ παιδί της πάνω στὸ σταυρὸ. Ῥομφαία, μαχαίρι δίκικοπο ὁ πόνος πλήγωνε και μάτωνε τὴν καρδιά της, ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν (βλ. Λουκ. 2,35).

Ὁ Χριστὸς ἦταν τὸ φῶς, ἡ μόνη γλυκεῖα παρηγοριὰ τῆς Παναγίας· και τώρα τὸ φῶς αὐτὸ σβῆνει, και αὐτὴ θὰ μείνῃ μόνη μέσ' στὸν κόσμον, ἔρημη κ' ἐγκαταλελειμμένη. **Ποιὸς θὰ φροντίσῃ γι' αὐτήν;** Ποιὸς θὰ τὴν παρηγορήσῃ; Ποιὸς θὰ σταθῇ κοντά της στίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της; Ποιός;...

Στὸν κύκλον τῶν ἀγαπημένων προσώπων πού εἶχαν συγκεντρωθῇ κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ

ἦταν κι ὁ **Ἰωάννης**, ὁ γιὸς τοῦ ψαρᾶ Ζεβεδαίου. Ὁ Ἰωάννης μαζί με τὸν ἀδελφὸ του Ἰάκωβο και τὸν Πέτρο ἦταν οἱ τρεῖς μαθηταὶ πού ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα ὁ Χριστὸς. Και πάλι ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε περισσότερο αὐτόν, τὸν Ἰωάννη. Και τὰ πράγματα ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ἄξιος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἐνῶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ, κι αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πέτρος, τὸν ἐγκατέλειψαν, ὁ Ἰωάννης ἔμεινε κοντά του. Τὸν ἀκολούθησε σ' ὅλη τὴν πορεία τοῦ μαρτυρίου. Και τώρα εἶνε δίπλα στὴν Παναγία μητέρα του. Κι ὁ Χριστὸς, προτοῦ νὰ πῆ τὸ «*Τετέλεσται*», ρίχνει ἓνα βλέμμα γεμᾶτο στοργῇ στὰ δυὸ αὐτὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα, και λέει στὴ Μητέρα του· «*Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου*». Ὑστερα λέει στὸν Ἰωάννη· «*Ἴδου ἡ μήτηρ σου*» (Ἰω. 19,26-27). Και ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ὁ Ἰωάννης πῆρε μαζί του τὴν Παναγία και ἔδειχνε σ' αὐτὴν ὅλη του τὴν ἀγάπη. Ἦταν πιὰ και δικὴ του μητέρα.

Δὲν πέρασαν πολλὰ λεπτά, κι ὁ ἥλιος βασίλευσε. Ποιὸς ἥλιος; Ὁ Χριστὸς. Εἶπε τὸ «*Τετέλεσται*» (ἔ.ἀ. στ. 30), ἔκλινε τὴν κεφαλὴ και παρέδωσε τὸ πνεῦμα.

* * *

Παιδιά, πού μ' ἀκοῦτε! Ὅσα ἔχετε πατέρα και μητέρα, ἐλάτε σήμερα, πού γιορτάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής, ἐλάτε, πλησιάστε τὸ σταυρὸ, γιὰ νὰ διδαχθῆτε ἀπ' τὸν ἐσταυρωμένο Κύριό μας τὰ ἱερὰ καθήκοντα πού ἔχετε πρὸς τοὺς γονεῖς σας. **Οἱ γονεῖς** σᾶς ἔφεραν στὴ ζωὴ. Αὐτοὶ κοπίασαν και μόχθησαν πολὺ. Πόσο σκληρὰ δὲν δούλευε ὁ πατέρας, γιὰ νὰ σᾶς φέρῃ τὸ ψωμί στὸ σπιτί! Πόσες νύχτες ἡ μητέρα δὲν πέρασε χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι, ὅταν ἦσαν ἄρρωστοι και κινδυνεύατε νὰ πεθάνετε! Πόσα καρδιοχτύπια, πόσα δάκρυα, πόσες προσευχές, πόσα τάματα, γιὰ νὰ ζήσετε! Και τώρα πού μεγαλώσατε, κ' οἱ γονεῖς σας εἶνε γέροντες κ' ἔχουν ἀνάγκη ἀπ' τὴν ἀγάπη σας, τώρα λοιπὸν θὰ τοὺς λησμονήσετε, θὰ τοὺς ἐγκαταλείψετε;

Ἀλλὰ προτοῦ πάρετε αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἀπόφασι, ρίξτε ἓνα βλέμμα στὸν Ἐσταυρωμένο και διδαχθῆτε ἀπ' τὸ παράδειγμά του, **τί πρέπει νὰ κάνετε κ' ἐσεῖς γιὰ τοὺς γονεῖς σας**. Διδαχθῆτε και ἀπὸ τὴ στοργὴ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Πρέπει νὰ εἶστε θηρία, κι ἀπ' τὰ θηρία πιὸ ἄγριοι, ἂν ἀδιαφορήσετε γιὰ τοὺς γονεῖς σας. Ὁ Ἐσταυρωμένος θὰ σᾶς δικάσῃ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**